

יפיי-נפש ויפיי-גוף

אני מפנה מיכתבי זה למיס חבל, רינה מור, בתמיחה וברחמנות. חיי האישיים הם לא קלים. כי מרגע שנהפך אדם לאישיות הוא גם נכנס ברי צונו או שלא בצרונו לחיי הציבור. תלוי גם באיזו אישיות מדובר ועד כמה היא חזקה כדי לא ליפול לגמרי לזרועות הרבים. לכן, בקוראי את ה"וי" דו"ש שלך (העולם הזה 2087) היה לי נורא מוזר להרגיש את מצבך. הלא את, ורק את, לקחת את גורלך בדייך, במדע או שלא במדע. מרגע שדחת את עצמך לתחרות מיס חבל ידעת שאם יפול בגורלך הרגע (המאוס) הזה – הרי את אישיות העור לם. ואין רחמים בגורל זה. כל אחד רוצה להיות בקירבתך וגם את מייצגת לא רק את המדינה, אלא בראש-בראשונה את עצמך ואישיותך. נחוץ כוח רב כדי להיות העושה והאומר מסגוריים את שיקול הדעת. לכן מצחקים אותי והתוודות שלך מעל דפי העיתונות ודמעות התנין שלך על "אובדן חייך הפרטיים". אני מבין לרר חך. קשה להיות כיום "מלכת העולם" יותר מאשר אייפסם. באם יגיע הרגע בו תתי נערי מכל הברק הזה ותצטרכי לארגן את חייך בריאות, הפירסום לא יוסיף לך כלום חוץ מפירסומת זולה וטרף לכל מיני רכלנים ורכלניות.

ברנשטיין

אני מכיר אותך וגם לא חשוב שאת ויכח עימך על חייך האינטימיים. מה ש איכפת לי היא התגלות הזאת בפני כת בניס. היהרי, נערה נחמדה! כבר אמרו חז"ל: "חכמים היהרו דביבירכם!" ואפי שר להוסיף לך: יפיי-נפש ויפיי-גוף, היי זהו גם אתם שבעתים!

משה ברנשטיין, צייר, תל-אביב

מן הראוי היה שעיתונכם יטול עליו להוציא את יושבי מדינת-ישראל מד' ה- אמות של ענייניהם הפרטיים ויחנך אותם לקראת הפיכתם לאזרחי ארצות-הברית של כדור-הארץ – מדינה שהקמתה, לדעתי, היא לא רק אידיאל נעלה, כי אם כורח היסטורי שיתגשם תוך כמה עשרות שנים. הרברט פרנקפורטר, יפו

פתרון התעלומה

אני מציעה שרחל המרחלת תהיה קצת יותר יסודית. תחת הכותרת "חזה לוי למי?" (העולם הזה 2085) כותבת רחל שאיש אינו יודע את שמו הפרטי של הרדוף.

ובכן, הרדוף זה שם פרטי ושם מיש פחתו הוא וולף. הוא היה שכן שלי עוד לפני שהתגרש מאשתו הראשונה. כך ש שמו המלא הוא הרדוף וולף.

קוראת ושכנה, תל-אביב

הסליחה – לא מהטפילים

מבין אני הודעות של האנדרווגינס (ספק אמן, ספק אד"ר ריכל, בעיקר "אוי מר הנ" ואפס) נחום כהן (קין) על מילר תי לזכר יצחק דני ציגר, כי הוא אחד מן הטפילים שהפי רידו בינינו.

לבד מן הטפילים, אני מבקש את סליחת כל אלה שנפגעו ממילותי, שהי כל האמת ורק מן הי לב. אני רוצה גם לציין שדנציגר לא

היה מורי ולא אני הייתי מורה, ולעומת זאת, היה רודי להמן המורה של שנינו.

יגאל תומרקין, תל-אביב

תומרקין

צאת עקד, שהתמחתה בגביית תשלומים ממשוררים, הספר מומן בידי הציבור וכתוב בתוכו "בטיוע קרן תל-אביב לסיפ" רות ולאמנות."

ההיפך מ"אנטי דתי"

אני מבקש להתייחס לאמור במדור "אני שים" (העולם הזה 2087) אודותי. מער לם לא אמרתי ש"אני "אנטי דתי", פשוט משום שאיני ני מתנגד לדת או לאנשים דתיים. ל"היפך, אני מנסה ליצור פשרה בין הציבור הדתי לציבור החופשי ביש ראל. אני התנגדתי ומתנגד לשלילת זכות הנישואין ולפגיעות אחרות בזכויות האזרח הנעשות, כביכול, בשם הדת. ה"ב אמנון רובינשטיין, תל-אביב

רובינשטיין

ארה"ב של כדור-הארץ

זכרתי כי בשנות השישים הקדיש עיי תונכם מקום רב ונקט קו ברור בעניין המאבק האנטי-אימפריאליסטי של ארצות אמריקה הלאטניות. משום כך מפליא אותי שאינכם מזכירים את ההסכם שנחתם באח"רונה בין ארצות-הברית ופנאמה בעניין העברת תעלת פנאמה. הסכם זה מהווה נקודת-ציון חשובה בתולדות היחסים בין צפון אמריקה לדרומה.

למאבק בין תומכי ההסכם לשולליי יש השלכה ישירה על ישראל, כיוון שהוא מפחית את יכולת המימשל האמריקאי להפעיל לחץ עליה. אבל אפילו ללא מניע זה, אנו חיים בעולם אחד וכל המתרחש בצידו האחד צריך וחיבב לעניין את היושבים בצידו השני.

שים מחודדים, פוליטיים ואחרים, ושלחמי תם במקום הנכון. שלום חלמיש, ירושלים

ארמונים ליריים דקיקים

מצאתי את תמונתי ומיספר מילים סביי זה ב"גמר של נייר" (העולם הזה 2086). דן עומר הביא דברים שכתבתי בצורה כזו שייצאו מהקשרם ויועדו כמכוונים נגד עצמי (אילי!).

ראשית, מדוע לא לציין שדברים שכתבתי נתפרסמו במעריב במאמר ושמו "מחיר השירה" המדבר על דרכם של משוררים מתחילים ולא "בינוניים" או אחרים?

שנית, הארמונים הדקיקים באשר ל"שירה (שלי) ושל אחרים) שאינה פיס"גה, לא מעסיקים אותי. הרישה לי ל"ציין, דידי דן עור מר, שלבד מספר שירי הראשון ש"הופיע בהוצאת ל"קראת (טרם עכ"שיו) עלה לי... 300 לירות, מעולם לא שילמתי בעבור סיפרי שירי, ובי

בן-שאול

וודאי לא אשלם. אם דבר זה מעיד על כך שאינני "מתחיל" – נוחא.

משה בן-שאול, תל-אביב

דן עומר מעיר: ידידי בן-שאול קולט ארמונים שאינם ארמונים. כוונת הציין טוט היתה לנגח בתי-הוצאה הגוברים סכו"מי עתק ממשוררים צעירים על-מנת לפרסם את ספרי שידתם. 300 לירות בשנת 1953 שוות בכוח-הקנייה שלהם לפחות 10,000 לירות כיום, סכום שבעותו ניתן להוציא לאור ספר שירה ממוצע. באשר לטיעון שאין כוונת בן שאול לשלם, בעבור סיפרי שירי, הרי מלבד העובדה שטיפרו האחרון ראה אור בהו-

שנה טובה

